

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Josefem Moravcem, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2008, č. j. OAM - 23/VL - 10 - K03 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2009, č. j. 28 Az 27/2008 - 63,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Josefu Moravcovi, advokátu, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2008, č. j. OAM - 23/VL - 10 - K03 - 2008. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřaditelných pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Konkrétně stěžovatel namítá nesprávné posouzení otázky pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť byl v Kazachstánu několikrát fyzicky napaden z národnostních a náboženských důvodů. V Kazachstánu jsou vyostřené vztahy mezi etnickými Rusy (obvykle pravoslavného vyznání) a etnickými Kazachy (obvykle muslimové), všichni Rusové jsou považováni za pravoslavné křesťany bez ohledu na skutečnost, zda jimi skutečně jsou; pronásledování z náboženských a národnostních důvodů spolu tedy úzce souvisí. Stěžovatel

se domnívá, že krajský soud pochybil, když dovedl, že z náboženských důvodů může být pronásledována pouze osoba aktivně praktikující svou víru. On sám sice není praktikujícím křesťanem, ale cítí se jím být především z důvodu rodinné tradice. Dodává, že důsledkem pronásledování z náboženských důvodů nemusí nutně být pouze omezení svobody vyznání pronásledovaného, omezena mohou být i jeho jiná základní práva, je-li jejich porušování motivováno náboženskými důvody.

Stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, když shledal, že stěžovatelem tvrzené pronásledování nedosahuje azylově relevantní intenzity. Připomíná, že během správního i soudního řízení opakovaně uváděl, že byl pro svou národnost několikrát napaden a napadení řádně ohlásil místní policii, ta však žádný z případů nevyšetřovala, dokonce i v případě, kdy zadržela pachatele přepadení, jež byli kazašské národnosti. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že se mohl obrátit na nadřízené, příp. inspekční orgány, považoval-li řešení útoku na svou osobu ze strany kazašských orgánů za neuspokojivé. Toto tvrzení stěžovatel pokládá za zcela odporující reálné situaci v zemi původu a jeho dosavadním zkušenostem; Rusům se pomoci při řešení problémů ze strany státních orgánů obsazených Kazachy nedostává, stěžovateli bylo dokonce jedním z místních policistů „doporučeno“, aby si již dále nestěžoval.

Stěžovatel považuje za vnitřně rozporné rozhodnutí soudu v té části, v níž soud připustil, že přístup státních orgánů k řešení jeho potíží mohl být chybný a že i ze zpráv o zemi původu plyne, že postup státních orgánů může být vůči konkrétním osobám, náboženským skupinám nebo organizacím diskriminační. Takový přístup však dle názoru soudu nelze považovat za cílenou politiku státu. Stěžovatel uvádí, že pokud je státní politika prováděna konkrétními zaměstnanci nedbale či není prosazována vůbec, rozchází se oficiální politika státu s každodenní praxí a oficiální politika je pouhou prázdnou proklamací. Na takové situace je ostatně mířeno ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu – původcem pronásledování mohou být i soukromé osoby - za soukromé osoby lze nepochybně považovat i úředníky státu jednající excesivně. Pokud jsou tedy v řízení prokázány tendence státních orgánů k diskriminaci ruského obyvatelstva (na což i krajský soud poukázal), jsou splněny podmínky pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu. Žalovaný i krajský soud tedy pochybily, pokud bez dalšího uzavřely, že stěžovatel nebyl v Kazachstánu pronásledován; tento závěr totiž ze zjištěných materiálů logicky nevyplývá.

Stěžovatel dále namítá, že žalovaný rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť se vůbec nevypořádal s hrozbou vážné újmy, která mu v případě návratu do země hrozí. Za vážnou újmu považuje možnost obvinění a následného uvěznění pro velezradu spočívající v tom, že stěžovatel opustil Kazachstán a požádal v jiné zemi o mezinárodní ochranu. Nebylo-li žalovanému o této hrozbě ve správním řízení nic známo, jak uvedl krajský soud, nelze tuto neznalost (neúplnost ve skutkových zjištěních) přičítat k tíži stěžovatele. Stěžovatel se domnívá, že podkladem pro závěr o hrozbě uvěznění musí být primárně informace o trestnosti vycestování ze země za účelem žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv údaje o extradičním řízení či pravděpodobnost uvěznění (stěžovatel poukazuje na závěr krajského soudu, že trestní stíhání hrozí pouze osobám zvláštního významu, aniž by jakkoliv definoval, kdo je takovou osobou).

Stěžovatel shledává pochybení i v rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu (§14 zákona o azylu), neboť ekologická situace v Kazachstánu je natolik závažná, že jeho případ je zvláštního zřetele hodný. Špatné životní prostředí se též projevilo na zdravotním stavu jeho manželky. Žalovaný se s tvrzeními stěžovatele nijak nevypořádal a ani si ke zhodnocení situace v regionu nezajistil žádné podklady, což je v rozporu s § 3 správního řádu. Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud měl pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného zrušit.

Pro přijatelnost kasační stížnosti (§ 104a odst. 1 s. ř. s.) argumentuje stěžovatel nezbytností judikatorního vymezení pojmu „pronásledování z náboženských důvodů“, neboť je toho názoru, že k takovému pronásledování není třeba aktivní účasti žadatele na životě náboženské obce. Též je třeba vymezit pojem pronásledování v situacích, v nichž dochází k perzekuci a diskriminaci žadatele v rozporu s oficiální státní politikou, avšak žadatel nemůže s ohledem na společenskou situaci předpokládat, že mu státní orgány poskytnou účinnou pomoc.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel důvodnost kasační stížnosti a plně odkázal na správní spis, své rozhodnutí a vyjádření v žalobním řízení. Zastává názor, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu jsou plně v souladu s platnou právní úpravou a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout. Závěrem pak upozorňuje, že azyl je jen jednou z možností, na jejichž základě může cizinec legálně pobývat na území České republiky, za stanovených podmínek lze k úpravě pobytu využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl jako důvod přijatelnosti nutnost vymezení shora uvedených právních otázek. Nejvyšší správní soud s ním však nesouhlasí, neboť na uvedené právní otázky již ve své rozhodovací činnosti odpovědi poskytl; jiný ze shora vymezených důvodů pro přijatelnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud též neshledal.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se jedná již o druhé řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany (resp. azylu) stěžovateli; první žádost byla zamítnuta a žaloba a kasační stížnost stěžovatele proti rozhodnutí byly též zamítnuty (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu z 9. 2. 2006, č. j. 6 Azs 331/2004 - 56). Stěžovatel ve druhém řízení uvedl tytéž důvody pro svou žádost jako v řízení prvním s tím, že nyní vyslovil též obavu z návratu do země původu spočívající v tom, že může být souzen a uvězněn pro vlastizradu spočívající v žádosti o mezinárodní ochranu v České republice.

Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky pronásledování z národnostních (a souvisejících náboženských důvodů) a uvádí, že původcem takového pronásledování mohou být i soukromé osoby (za něž stěžovatel považuje i excesivně jednající zaměstnance policie); pomoc od nadřízených orgánů nežádal, neboť má z předchozích období zkušenost, že problémy Rusů se kazašští úředníci nezabývají.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že se jedná o druhou žádost stěžovatele a její důvody jsou shodné s žádostí předchozí, přičemž neshledal důvod pro změnu svého předchozího rozhodnutí (neudělení azylu a nevztažení překážek vycestování na stěžovatele). Žalovaný ve vztahu k incidentům - fyzickým napadením, jež stěžovatel popisuje a které měly být motivovány národnostní nesnášenlivostí mezi Kazachy a Rusy (resp. náboženskou nesnášenlivostí), vyjádřil jisté pochybnosti o věrohodnosti tvrzení stěžovatele. Stěžovatel sice upozorňoval žalovaného na liknavý postoj policie k šetření útoků na jeho osobu, žalovaný to však považoval spíše za selhání jednotlivců (odkazuje na postup policie při zatčení útočníků), než za selhání systému. V takovém případě se stěžovatel mohl domáhat řešení prostřednictvím nadřízených či inspekčních orgánů, to však neučinil. Žalovaný tedy potíže stěžovatele nepovažoval za naplňující definici pronásledování z národnostních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu; k tomu cituje z rozsudku Vrchního soudu v Praze, č. j. 7 A 754/2000 - 28.

Krajský soud nejprve uvedl, že vzhledem ke shodujícím se důvodům žádosti o mezinárodní ochranu nemohl zjistit skutečnosti, které by umožnily revizi předchozích soudních rozhodnutí. Soud též uvedl, že rozpory ve výpovědích stěžovatele snižují věrohodnost jeho příběhu. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že potíže stěžovatele nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu; uvedl, že se při poskytování ochrany zřejmě jednalo o excesivní přístup místních orgánů či osob, avšak stěžovatel měl možnost využít prostředků ochrany v zemi původu (k tomu cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Závěry žalovaného jsou v tomto směru plně v souladu se zprávami o zemi původu.

Nejvyšší správní soud se k otázce původců pronásledování a vážné újmy a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu již opakovaně vyjádřil, a to mj. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101. Z této judikatury vyplývá, že, jde-li o původce pronásledování z okruhu soukromých osob (či analogicky při zvažování důvodů pro udělení doplňkové ochrany o původce vážné újmy z okruhu soukromých osob), musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Posuzuje-li Nejvyšší správní soud schopnost či ochotu kazašských orgánů poskytnout stěžovateli ochranu, upozorňuje zejména na zprávy o zemi původu, z nichž jednak vyplývá, že korupce je závažným problémem ve státní správě a vyskytovala se i v řadách příslušníků různých policejních orgánů, avšak stát proti korupci bojuje a činitelé nižšího až středního významu (tedy takoví, s nimiž stěžovatel přišel do kontaktu) jsou pro korupci trestáni (zpráva MZV USA o dodržování lidských práv). Z téže zprávy pak není zřejmé, že by docházelo k závažným případům diskriminace ruského obyvatelstva (výjimkou je upřednostňování Kazachů ve vysokých funkcích, takový problém však stěžovatel vůbec netvrdil).

Konečně je nutno zohlednit to, že stěžovatel uváděl, že po jednom z útoků policisté okamžitě útočníky zadrželi, stejně tak opakoval, že se státními orgány nikdy žádné problémy neměl. Lze tedy dovodit, že se stěžovatel ve svém případě setkal nejprve s kriminalitou (možná též národnostně motivovanou) a posléze i korupcí ovlivněným jednáním jednotlivých policistů, z toho však nelze dovodit, že by byl stěžovatel pronásledován (bit) soukromými osobami pro svou ruskou národnost a kazašské orgány (jako celek) mu nebyly schopny nebo ochotny poskytnout ochranu. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s názorem žalovaného a krajského soudu, že potíže stěžovatele nelze podřadit zákonné definici pojmu pronásledování. Ve světle právě uvedeného se jeví nedůvodnou i námitka vnitřní rozpornosti rozsudku krajského soudu.

K námitce nedostatečných skutkových zjištění žalovaného k otázce hrozby vážné újmy (stíhání a trest za vlastizradu z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice): žalovaný usoudil, že stěžovateli v případě návratu trestní stíhání v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu nehrozí, vycházel z Informace MZV ČR č. j. 117038/2007 - LP z 25. 5. 2007 a ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv. Nejvyšší správní soud konstatuje, že obě zprávy si nijak neodporují a obě dospívají ke stejnému závěru. Takové skutkové zjištění vyhovuje standardu, který v obecné rovině formuloval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81: „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“. Pokud stěžovatel dovozuje, že krajský soud aproboval nedostatečnost skutkových zjištění z toho, že nejsou známy případy uvěznění navrátilivších se neúspěšných žadatelů o azyl, poněkud pozměnil význam užití formulace. Krajský soud výslovně uvedl k posuzované otázce: „*zpráva výslovně reaguje tak, že z dostupných zdrojů včetně médií není doposud známo, že by neúspěšní žadatelé o azyl byli v případě návratu obviněni*“. Krajský soud pouze vyjádřil, že se takové případy dosud nevyskytly, tudíž stěžovatelova obava není oprávněná. Stěžovatel se též mýlí, domnívá-li se, že podkladem pro rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany nemůže být „*jakási statistická pravděpodobnost jeho trestního postihu*“; doplňková ochrana se totiž žadateli udělí právě v případech, v nichž jsou *důvodné obavy*, že bude v případě návratu vystaven hrozbě vážné újmy (§ 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu). Nejvyšší správní soud ve vztahu k naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany přijal tzv. test reálného rizika vážné újmy (srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70), kterým je nutno rozumět, „*že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*.“ (op. cit. rozsudek sp. zn. 2 Azs 71/2006).

Stěžovatel konečně namítal nepřezkoumatelnost správní úvahy žalovaného o neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) a pochybení krajského soudu, jež uvedenou vadu aproboval; humanitární azyl měl být podle stěžovatelova názoru udělen z důvodu velmi špatné ekologické situace v zemi původu. Krajský soud zcela správně připomněl, že o udělování humanitárního azylu žalovaný rozhoduje v režimu správního uvážení a role správních soudů při přezkumu takového rozhodnutí je velmi omezená (k tomu srov. např. rozsudky z 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72 a z 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). V posuzovaném případě si byl žalovaný neuspokojivé ekologické situace v zemi původu vědom, nikterak toto stěžovatelovo tvrzení nezpochybnil a vycházel z něj; v takové situaci by se jevílo nadbytečným opatřovat zprávy o stavu životního prostředí v Kazachstánu. Žalovaný se ekologickou situací zabýval a neshledal v ní důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, což bylo zcela v souladu s judikaturou zdejšího soudu (srov. rozsudek z 25. 2. 2004, č. j. 5 Azs 38/2003 - 58). Ačkoliv je tedy odůvodnění správního rozhodnutí v části zabývající se aplikací § 14 zákona o azylu poněkud strohé, je zřejmé, že žalovaný vážil též námitky týkající se nedobrého stavu

životního prostředí v zemi původu. Na okraj k tomu Nejvyšší správní soud ještě dodává, že stěžovatel sám nepovažoval ekologické poměry v Kazachstánu za rozhodující důvod svého odchodu ze země (na přímou otázku odpověděl, že hlavním důvodem byla „jednoznačně obava o život, před ekologickou situací lze utéct, přestěhovat se někam v Kazachstánu...“ - str. 24 správního spisu). V kasační stížnosti též stěžovatel uváděl, že špatné životní prostředí se nepříznivě projevilo na zdravotním stavu jeho manželky, v řízení před žalovaným však takovou námitku neuplatňoval. Nejvyšší správní soud pouze z kopie protokolu o pohovoru ke stěžovatelově první žádosti o mezinárodní ochranu, jež je založen ve správním spise, zjistil, že stěžovatel si právě v souvislosti s katastrofálním stavem životního prostředí stěžoval na dlouhotrvající kožní problémy; zároveň však též uváděl, že pracoval v továrně na výrobu izolačních hmot (str. 52 správního spisu – v pohovoru k první žádosti), jako slévač, při stavbě silnic a též jako barvič v textilním závodě (str. 21 správního spisu – v pohovoru v současném řízení). Stěžovatelovy zdravotní obtíže, jež nejsou zřejmě nijak zásadního charakteru (stěžovatel též uvedl, že je zcela zdrav – v obou správních řízeních), nemusí mít jediný původ ve stavu životního prostředí. Nejvyšší správní soud proto neshledal v rozsudku krajského soudu, ani v rozhodnutí žalovaného žádné pochybení.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že mu stěžovatel v řízení o kasační stížnosti doručil prostřednictvím svého zástupce „podklady k rozhodnutí o kasační stížnosti ze dne 4. 5. 2009. Podklady jsou vyhotoveny v ruském jazyce.“ Jedná se o 12 stran textu v cizím jazyce - zřejmě kopie z faxového přístroje - jenž je velmi těžko čitelný. Nejvyšší správní soud zástupce stěžovatele vyzval, aby soudu sdělil, jaké skutečnosti z uvedených materiálů vyvozuje a případně materiály soudu dodal v českém jazyce; k tomu určil lhůtu dvou týdnů. Zástupce stěžovatele na výzvu soudu nijak nereagoval. Nejvyšší správní soud se tedy obsahem zaslaných materiálů nijak nezabýval, neboť mu nebylo vůbec známo, jaký význam pro řízení by mohly mít. Z téhož důvodu ani soud neustanovil v řízení tlumočníka, neboť neshledal takovou potřebu (§ 18 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven usnesením ze dne 5. 5. 2009, č. j. 28 Az 27/2008 – 78 zástupcem pro řízení JUDr. Josef Moravec, advokát. Tomu Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů - doplnění kasační stížnosti. Ustanovený zástupce ještě deklaroval jako úkon právní služby „převzetí a přípravu zastoupení“, Nejvyšší správní soud však tento úkon zástupce stěžovatele nemohl posoudit jako úkon právní služby ve smyslu ust. § 11 advokátního tarifu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky mimosmluvní odměna náleží za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravu zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Na rozdíl od ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení, ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované

vyhlášky vyžaduje první poradou s klientem. Ta se však v projednávané věci neuskutečnila, což ani zástupce stěžovatele netvrdí. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč); částku pak zvýšil o 19 %, neboť zástupce je plátcem DPH. Dohromady tedy přiznal částku 2856 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu